

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΑΒΑΝΑΣ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΟ ΠΟΤΙΣΤΗΡΙ

Τώρα που πρέπει να γείνη μιὰ προπάθεια για ένέστες πατριωτικές, πήρα κ' εγώ το παλιό μου σημειωματάριο, να συνδράμω κατά το δυνατόν.

"Ανοιξα μιὰ σελίδα του και βρήθηκα έφεδρος στο Μεσολόγγι. Τι ζωή κ' εκείνη! Οί "Έλληνες, οί άπαλλαγέντες, και οί... κορέοι, τά είχαν βάλλει με τό αίμα μας. Ήταν τότε παραωνές του Βαλκανικού πολέμου. Οί μέν - οί "Έλληνες και οί άπαλλαγέντες, - μās φώναζαν όταν περνούσαμε.

-Μέχρι ρανίδος...Μέχρι ρανίδος!..

- Μέχρι ρανίδος! Μέχρι ρανίδος! Οί δε-οί κορέοι, δηλαδή, -πρακτικώτεροι μās τó πίνον κάθε βράδυ. Άν έξακολουθούσε έτσι ή δουλειά, κάμποσε ακόμα μέρες, οί κορέοι του Μεσολογγίου, δεν θά μās άφιναν αίμα, να χύσουμε για τήν πατρίδα... - Άλήθεια, έσκαπτόμουνα καμιά φορά, τι έπαθε κ' αυτή και θέλει αίμα να πιη νά μεγαλώση! Έγώ άν ήμουνα πατρίς, θά προτιμούσα μύθρα ή σαμπάνια.

"Ένα αίμα πρωχό και έλευινό, γεμάτο από μικρόβια και κατακαθίματα και κακομοιριά. Κιτριμισμένο από τήν κακή ζωή, ξεπλυμένο από τούς περτεύστες, φαρμακωμένο από τά σκελέρια...

Πολύ παράξενα γούστα, έχει ή πατρίδα! Τέλος πάντων όμως, άφου τό θέλει, άς τό πιη. Τήν κερνάω τό δικό μου, γιατί σήμερα έγινε δεκανέας και σε λίγες μέρες, ίσως και λογίσις. Βλέπετε ήμεις οί ήρωες, τά πέρνουμε τά γαλόνια λίγο χονδρικός, στόν πόλεμο...

Και μοναχά άπ τήν παλληκαριά μας! Γιατί δεν ήμπορώ νά έννοήσω γιατί μέλησαν από τήν φαντασική μου άφάνεια και μ'έκαμαν «κύρ δεκανέα» και λογίσις.

- Ξέρεις γυμνάσις; μ' έρώτησεν ό άξιωματικός.
- Διόλου.
- Ξέρεις τόν κανονισμό;
- Ούτε ιδέαν έχω.
- Ξέρεις τόν χειρισμόν του όπλου;
- Όχι.
- Τι τό στρατιωτικόν ξέρεις;
- Τίποτε.
- Κάμετέ τον δεκανέα.
- Όχι! Όχι! Εύχαριστώ.
- Γιατί δεν θέλεις; Σε λίγες μέρες θά προβιβασθής. Δεν είνε ντροπή νά είσαι δεκανέας.
- Μά τι νά κάμω;
- Σιωπή.
- Μ' άφου δεν ξέρω τίποτε;
- Σιωπή, είπα!

Βεβαίως, κάτi τό ήρωϊκόν θά έχω, για νά με προβιβάσουνε θαγαδαίως. Άν έξακολουθήση αυτή ή στρατιωτική μου πρόδος, καθόλου παράξενο, να μέ δής και Διοικητή τής Μεραρχίας.

"Άς είνε. Τι νά γείνη! Αυτά έχοιμε ήμεις οί πολεμοχαρείς.

Τό βράδυ έκαθήσαμε σε μιὰ ταβέρνα καπνισμένη,λαϊκή, με δυό τρεις άλλους έφεδρους. Τόν Μήτσο, που είνε σήμερα άνώτερος δικαστικός τής στρατιωτικής δικαιοσύνης, ένα παιδι από τήν Πόλι, κ.λ.π. Στόν τοίχο διάφοροι ήρωες τής Έλληνικής Έπαναστάσεως, ζωγραφιστοί, έκοιταν Τούρκους με σαρκία και ήμεις έλιανίζαμε άνήλεως όλην τήν Τουρκικήν αυτοκρατορίαν.

Κάποιος κυτάζων έξω ένα φεγγάρι όλάγγυρο π' άρμένιζε με φουσκωμένο τό πανί στόν ούρανό και κάτω μιὰ ήρεμη θάλασσα,όλο γλύκα και δίπλα φευγαλέες κοριτσιών σκιές, είπεν ότι είνε κρίμα ν'άφίνουμε τέτοιες όμορφιές και τή ζωή και νά πάμε νά σκοτωθούμε πάνω στα ξεροβούνια.

-Τό πώς νά τήν ξεπνήσουμε... Τό πώς νά τής τό πούμμε!

"Ολοι του έρριχθήκαμε άποκηρύσσοντες αυτόν.
- Άνανδρε!
- Δειλέ!
- Προδότη!

"Η ώραία Μεσολογγίτικη βραδεία ήλθεν εις βολήθειάν του. Όλα εκεί τριγύρω συνέτρεχαν στα λόγια του. Ή βραδεία ήταν μιὰ μαγειά, τά μεζέδια τόσο νόστιμα, τόσο χαρωπό τό κοκκινέλι, τόσο μεθυστική ή μυρωδιά των λουλουδιών. Άπό μακριά έρχόταν ένα παραπονετικό Ρομμελιώτικο τραγουδι,που νόμιζε κανείς, ότι νανούριζε τή μαγευμένη πλάσις.

Κοιμάται ή Κασιτάνισσα, ή νύφη ή κρινιάη κοιμάται στα τριαντάφυλλα, στ' άσπρα τά σεπτονάκια, τό πώς νά τήν ξεπνήσουμε, τό πώς νά τής τό πούμμε, νά τήν ραντίσω με νερό, φοβάμαι μην κρυώση, νά τήν ραντίσω με κρασί, φοβάμαι μην τή σκιάξω...

- Βρέ παιδιά, μās λέει ό Μήτσος, να σίς πω τήν αλήθεια, τώρα βλέπω πώς δεν είνε άσχημη ή ζωή.

- Ναι, του άπήνησεν ό Κωνσταντινουπολίτης, μα πρέπει να είνε στόν πόλεμο κανείς για νά τό καταλάβη.

Δίπλα μας καθόταν ένας γέρος, με κάτi γένεια άσπρα, που πέφταν άκονόνιστα στο στήθος του, σαν νά ήσανε γιαούριες. Μās άκουσε τόσην ώρα «κόπτοντας και ράπτοντας». Κόπτοντας τή Τουρκία και ράπτοντας τά κομμάτια της εις τήν Έλλάδα.Είχε κατενθουσιασθεί, με τά πατριωτικά μας μέλλοντα κατορθώματα. Σηκώθηκε με δακρυσμένα μάτια, να μās έναγκαλισθής και να μās φιλήση. Τρέμοντας και τείνοντας, τά χέρια.

- Παιδιά μου, είσθε εύτυχείς!

- Παιδιά μου, είσθε εύτυχείς... εύτυχείς... εύτυχείς!...
- Εύτυχείς! Γιατί;
- Γιατί θά ποτίσετε με τό αίμα σας, τό δένδρο τής έλευθερίας.
- Νά μου κάνη τήν χάρι ή έλευθερία νά πάρη ένα άλλο ποτιστήρι.
"Ο γέρος έστάθη και μās κυτάζε. Που μπορούσε αυτός να τά νοιώση όλα!

Σταμ. Σταμ.

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Ο ΘΩΔΩΡΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΑ

(Αθηναϊκή παράδοση)

"Ολοι ξέρον τó διότιχο:

- Άπό πού και πώς και τι;
- Άπ' Αθήνας σε λιβάδι, Θόδωρος και πεντακόσια.

Κανείς όμως δεν ξέρει τήν καταγωγή του. Μιά παλιή Αθηναϊκή παράδοση, ή όποία άλλάζει και τό διότιχο, τό εξηγεί ως εξής:

- Πόθεν, του, τί, πώς και πόσα!
- Άπ' Αθήνας σε λιβάδι, Θόδωρος και πεντακόσια.

Λέγει λοιπόν ή παράδοση:

"Σάν ήτανε ή Έλλάς μεγάλη, και είχε σοφούς, που τέτοιου δεν ήπυχαν ποιθενά και όλος ό κόσμος έλεγε «σαν τούς Έλληνις φιλοσόφους, άλλοι δεν είνε σοφία», έζήλευαν τά άλλα έθνη και φθονούσαν και λέγαν:

- Τι διάβολο, τόσο είναι εκείνοι παιδιά! Δεν έχουμε και ήμεις τέτοιους! Για νά οτείλουμε και μεις τούς δικούς μας στήν Αθήνα, να τά είπουνε, να ίδουμε δεν θά είναι και οί δικοί μας, σαν εκείνους και καλύτεροι!

"Ετσι διάλεξαν τούς καλύτερους και τούς οτείλαν στήν Αθήνα.Οί Αθηναίοι όμως τό μάθαν άμέσως και τότες ένας φιλόσοφος, πεταίε τά φορέματά του, φορδεί ένδύματα βοσκού, παίρνει στο χέρι μιὰ μαγκούρα και ένα κοπάδι πρόβατα, και κατεβαίνει κάτω εις τόν Πειραιά, κοντά στή θάλασσα, και έβροσκε, τάχα τς τό ποιμνίο του.

"Όταν έφθάσανε οί άπειταλμένοι εις τόν Πειραιά, βγήκαν έξω, και τόν πρώτον που άπήνησαν ήταν ό τσοπάνης, τόν πλησιάζουνε, περήσανοι,καμαρωτοί,τόν χαιρετάνε και του λένε:

- Πόθεν, πού, τί, πώς και πόσα;
- Άπό Αθήνας, σε λιβάδι, Θόδωρος και πεντακόσια, άποκηρίεσαι εκείνος.

Σάν τ' άκουσαν αυτό δεν έβγαλαν μιλιά, μόνο τραβηχτήκαν άναμεταξύ τους και είπανε οιά:

- Μωρέ ποι πάμε! Με ποίνε πάμε να μιλήσουμε!.. "Ένας παλποσοκός, ένας παλποσομπάνης,μās έδωκε τέτοια άπάντιση, φαντάσιου τι θά πάθουμε και με τούς φιλοσόφους.

Και χωρίς να προχωρήσουνε, χωρίς να πουνε άλλο, πήραν τά βρεμιάνα τους και γύρισαν όπισω!

- Τ' άκούς; Τ' άκούω να λές! Τέτοιοι ήσαν οί παλποί οί Έλληνες...

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ εις καλήν τιμήν τόμοι των Γαλλικών περιοδικών «Nouvelle Revue Française», «Les écrits Nouveaux» «Mercure de France» και «Mille Nouvelles Nouvelles» και όποιαδήποτε άλλων ξένων και ελληνικών περιοδικών.Πληροροφία στα Γραφεϊάμας.